

Luzana Pospíšilová
namalovala Markéta Uydrová

Jak se stal kozeel zahradníkem

čte ní
pro
prvníáč
ky

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová

jak se stal kozel
zahradníkem

namalovala
Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Mgr. Zuzana Pospíšilová

JAK SE STAL KOZEL ZAHRADNÍKEM

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4440. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2011

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2011
Cover Illustration © Markéta Vydrová

ISBN 978-80-247-3756-0 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-7367-4 (elektronická verze ve formátu PDF)
© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah:

Jak se zajíc nechal vystražit 7

Jak se myši naučily být tiše 19

Jak se stal kozel zahradníkem 32

Jak se slavík naučil zpívat 45

Jak se Emilka stala šťastnou blechou 57

Jak se zajíc nechal vystražit

V lese pod zříceninou hradu Hrůzov se každý večer scházela zvířátka, aby si vyprávěla příběhy. Jednou v létě přišly na řadu strašidelné historky. Všichni se aspoň trochu báli. Jenom zajíc Augustýn si z toho dělal legraci.

„Mám nápad!“ pošeptal medvěd František vedle sedící lišce. „Vystrašíme Augustýna! Pořád se napaňuje, že se ničeho nebojí, tak mu dáme za vyučenou, co říkáš?“

„Já jsem pro!“ souhlasila liška. „Ale jak na to?“

„Do zítřka něco vymyslím!“ řekl František. A opravdu! Druhého dne ráno zaklepal František na vrátka u nory lišky Elišky.

Liška vylezla ven a zvědavě se ptala: „Co se děje?“

„Neptej se a pojd’!“ pobízel ji nedočkavě medvěd.

Společně došli až ke zřícenině hradu Hrůzov.

„Myslím, že tady bychom mohli Augustýna vystrašit,“ řekl medvěd.

„To je báječné!“ chválila jeho nápad liška.

„Ale musíme si to tu nejprve pořádně obhlédnout! Nic nesmíme nechat náhodě,“ vysvětloval medvěd. „Nejprve si nakreslíme podrobný plánek a pak požádáme o pomoc některé naše kamarády. Ale pamatuj si, že čím méně zvířátek o tom ví, tím lépe! To je zásada číslo jedna!“

Eliška pochopila: „Spolehni se, nikomu nic neřeknu.“

Spolu pak vytvořili dokonalý plánec zříceniny hradu se všemi zákoutími, skulinami, prasklinami a nerovnostmi.

Když byli hotovi, sedli si do měkké trávy pod jednou hradební zdí a František zase začal rozumovat: „Druhá zásada zní: Štěstí přeje připraveným!“

Vytáhl plánec a začal si do něj něco zakreslovat. „Tak, tady v tom vikýři by mohla být schovaná sova. Ta nám určitě pomůže. Zapiš si to!“

„Jo, jo, píšu si ji do seznamu pomocníků!“ přikyvovala Eliška.

Pak ze sebe medvěd chrlil jeden nápad za druhým.

Když se vraceli zpátky do lesa, František Elišce vysvětloval všechny další podrobnosti.

„Tak já oběhnu všechny, které máme na seznamu, a povím jim co a jak a kdy a proč!“ nabídla se.

„Dobře, ale pamatuj na zásadu číslo tři. Každý musí dostat jen ty nejn nutnější informace, aby se něco neprozradilo.“

„Spolehni se,“ přikývla Eliška.

Večer se opět všichni sešli k pravidelnému vyprávění. František si sedl na pařez a spustil: „Já mám zajímavou příhodu. Večer jsem

nemohl spát, tak jsem se vydal na procházku.

Došel jsem až ke zřícenině hradu Hrůzov. Představte si, že tam straší!“ prohlásil medvěd.

„Straší?“ vypískla strachem myška a zajíc Augustýn se začal hlasitě smát: „Nesmysl! To jsou jen babské povídačky!“

„Ale nikdy jsme tam nebyli, tak se pravdu asi nedozvíme,“ řekla smutně liška.

To byla voda na Augustýnův mlýn.

„Vsaďte se, že tam dnes v noci zajdu, ale žádná strašidla tam nebudou. A víte proč? Protože žádná nejsou!“

Sova zahoukala: „Húúú, to bude hrůůůza! Myslím, že bys tam neměl chodit!“

„To víš, že tam půjdu!“ odporoval zajíc.

„Já nejsem takový strašpytel jako vy!“

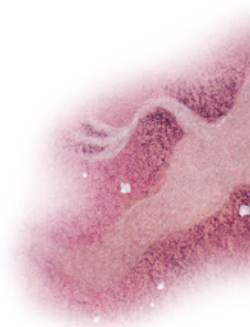
Nakonec se dohodli, že před půlnocí všichni společně vyrazí k podhradí, ale na hrad půjde už jen sám Augustýn. Liška celou dobu nenápadně zdržovala, aby František se svými

pomocníky všechno důkladně nachystal. Když průvod dorazil pod zříceninu, dál už se nikdo neodvážil. A tak musel Augustýn sám.

Odvážně se vydal na cestu. Jakmile vstoupil na první schod, uslyšel podivné houkání, které se rozléhalo mezi hradebními zdmi. Ve vikýři byla totiž schovaná sova a houkala do plechového hrnku.

Zajíc se zarazil, ale šel dál. „To přece nic není!“ přesvědčoval sám sebe. Když vyšel do prvního patra, najednou se rozsvítila lucerna. Augustýnovi se rozbušilo srdce. Odhodlal se k dalšímu kroku a lucerna se rozhoupala. Bylo to díky žabákovi, který měl lucernu přivázanou k pravé nožce. Když začal skákat, lucerna se houpala jako kostelní zvon. To ovšem Augustýn nemohl vidět, protože

žabák byl ukrytý za hradební zdi. Zajícovi se svíralo hrdlo, ale přece jen se odhodlal jít dál. Po schodech rychle stoupal nahoru. Když stoupl na poslední schod, začaly se shora sypat kaštany, žaludy a ořechy. Augustýn po nich uklouzl a padal zpátky dolů. Teď už se začal opravdu bát. Když se skutálel do mezipatra, podivné houkání ustalo.

„No konečně,“ oddechl si. Ale jen na chvíli, protože na stěně před ním se objevil stín nějakého obrovského tvora, který měl osm dlouhých noh.

„Pomóc!“ vykřikl Augustýn a dal se na útěk.

To bobr překousl šňůru od zavěšeného pytle, z něhož se pak začaly sypat ořechy a žaludy. Potom měl za úkol posvítit na pavouka za zvětšovacím sklem v jednom výklenku.

František to vypočítal tak důkladně, že se sám sebe polekal i pavouk. Když viděl svůj zvětšený stín, začal utíkat. I bobr strachy upustil baterku. Ta spadla z výšky na kamenné hradební schody. Pořádně rachotila, když skákala z jednoho schodu na druhý, a pak přestala svítit.

Augustýnovi se klepaly nohy, ale utíkal, co mu síly stačily.

Aby toho nebylo málo,
úplně dole seděl František
a přes hlavu měl přehozené
bílě prostěradlo. Na něm byla
namalovaná přímo hrůzostrašná hlava.

Augustýn křičel: „Pomóc, utíkejte, tam
straší!“ a strachy mu tekly slzy po tvářích.

Všechna zvířátka na sebe nechápavě hleděla.
Pak ale přišel rozesmátý medvěd František
s pavoukem, žabákem, bobrem a sovou.
František zvířátkům vysvětlil, jak chtěl dát
Augustýnovi za vyučenou a jak se mu to
povedlo. Všichni se tomu museli smát a se
smíchem se vraceli i domů.

Jenže od té doby byl Augustýn vystrašený
úplně ze všeho. Jen se někde něco šustlo,
okamžitě se dal na útěk.

A tak díky Františkovi, který Augustýna tolik polekal, se také o bojácném člověku dodnes říká, že je vystrašený jako zajíc.

Ve vystrašený jako zajíc

jak se myši naučily být tiše

V jednom myším bytečku bydlela hodná maminka, přísný tatínek a tři bratři. Lád'a, Leoš a Luděk.

Jednou Luděk s Leošem seděli u cesty poblíž Kočkovic a přemýšleli, jakou lumpárnu zase vyvedou. Najednou Leoš vyskočil:

„Už to mám! Dáme na cestu hřebíky, a až tudy pojede nějaký kocour autem, tak píchne kolo.“

„Jó, to bude švanda!“ přitakal Luděk. A už upalovali do kůlny pro hřebíky. Nevšimli si, že je přes okno pozoruje Lád'a.

Když myšáci vyklouzli ven, vybafl na ně Lád'a: „Co jste tam hledali?“

„Nestarej se!“ odsekl Luděk a lehce Lád'u odstrčil. Ten o krok ustoupil, ale nepřestával být zvědavý. Rozhodl se je sledovat.

Luděk s Leošem zamířili na silnici do Kočkovic. Na cestu tam pokládali velké a ostré hřebíky.

Lád'u polilo horko při představě, že by někdo mohl píchnout kolo a snad se i nabourat.

Vtom se od Kočkovic rychle blížil autobus. Leoš s Lud'kem se schovali do trávy, ale Lád'a skočil do silnice a snažil se sbírat hřebíky, aby se nikomu nic nestalo.

Autobus plný koček a kocourů troubil a začal prudce brzdit. Řidič vyběhl ven a nepřičetně křičel: „Co to tady děláš, ty darebáku? Nevíš, že po silnici jezdí auta? Chceš, aby tě někdo přejel?“

„Ale já, já...“ koktal Lád'a, „já jsem jen chtěl...“ ale nedopověděl. Řidič si všiml, že myšák drží v náruči plno velkých ostrých hřebíků a pár jich bylo ještě i na cestě. Začal křičet a nadávat, až se všichni cestující vyhrnuli z autobusu. Lád'a se dal na útěk.

Кошкиноты